

РЕШЕНИЕ

№ 20010

гр. София, 15.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 18.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **10624** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.9б от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/ във вр. с чл.156 вр. чл.144, ал.1 вр. чл.107, ал.4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е във връзка с Решение № 10410 от 16.11.2022 г. на Върховния административен съд по адм.дело № 11517/2021 г., с което е обезсилено Решение № 6866 от 01.12.2020 г. на АССГ по адм.дело № 2134/2020 г. и делото е върнато за ново разглеждане жалбата на М. К. С., ЕГН: [ЕГН], срещу Акт за установяване на задължения по декларация /АУЗД/ № 2504/ДСЦ19-ГР94-1783/11/06.12.2019 г., издаден от орган по приходите в отдел "Общински приходи-С./Т.", дирекция "Общински приходи" при Столичната община, потвърден с Решение № СФД20-РД28-23/20.01.2020 г. на Директора на дирекция "Общински приходи" към направление "Финанси и стопанска дейност" при СО. С оспорения АУЗД № 2504/ДСЦ19-ГР94-1783/11/06.12.2019 г. на жалбоподателката за периода от 2014 г. до 2018 г. са установени задължения за Данък върху недвижимите имоти /ДНИ/ в размер на 395.40 лв., ведно с лихви от 130.99 лв. и Такса битови отпадъци /ТБО/ в размер на 337.40 лв. и лихви от 113.23 лв.

В жалбата са изложени оплаквания за незаконосъобразност, немотивираност и необоснованост на оспорения административен акт. Твърденията са за неправилно приложение на материалния закон и за нарушаване на основните принципи по установяване на данъчни задължения, както и за допуснати съществени процесуални нарушения в административното производство. Подробни съображения са изложени в

депозираната жалба. Претендира се отмяната на обжалвания административен акт. В хода на съдебното производство жалбоподателката е починала, поради което с Определение № 9055 от 18.06.2024 г. Съдът я заличи като страна в производството и конституира на нейно място като жалбоподател наследницата й М. А. Г.-Д., ЕГН: [ЕГН]. В с.з. така конституираната жалбоподателка не се явява и не се представлява. Ответникът – Директорът на дирекция "Общински приходи" в СО, чрез процесуалния си представител юк.С. излага становище за неоснователност и недоказаност на жалбата, моли Съда да я остави без уважение и да присъди в полза на СО юрисконсултско възнаграждение.

Съдът обсъди събраните по делото доказателства и приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно, че М. К. С. е собственик на идеални части от недвижим имот, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] съгласно Нотариален акт за собственост на недвижим имот № 128, том XXXII, дело № 8019/02.07.1998 г. /л.110 от адм.дело № 2134/2020 г./. Имотът е деклариран с Данъчна декларация вх.№ 27-3099/30.12.2009 г., с приложен към нея посочения по горе нотариален акт /л.42 от адм.дело № 2134/2020 г./. За недвижимия имот има открита данъчна партида № 7224Н85492.

В дирекция "Общински приходи", отдел "Общински приходи-В.", СО е образувано производство по реда на чл.107, ал.3 от ДОПК, приключило с АУЗД № ДСЦ19-ГР94-1783-1/26.07.2019 г. С него са определени задължения за периода от 2014 г. до 2019 г. - за ДНИ в размер на 434.94 лв., ведно с лихва от 116.65 лв. и задължения за ТБО - в размер на 371.14 лв., ведно с лихви от 101.29 лв. АУЗД е оспорен по административен ред и с Решение № СФД19-РД28-276/31.10.2019 г. на Директора на дирекция "Общински приходи" в СО същият е отменен, като административната преписка е върната за образуване на ново производство по реда на чл.107, ал.3 ДОПК /л.51, л.71 от адм.дело № 2134/2020 г./.

В дирекция "Общински приходи", отдел "ОП-С./Т." към направление "Финанси и здравеопазване" при СО с Наредване рег.№ ДСЦ19-ГР94-1783/7/11.11.2019 г. е образувано производство по реда на чл.107, ал.3 ДОПК, приключило с АУЗД № 2504/ДСЦ19-ГР94-1783/11/06.12.2019 г. /л.79 от адм.дело № 2134/2020 г./.

Издателите на АУЗД № ДСЦ19-ГР94-1783-1/26.07.2019 г. и АУЗД № 2504/ДСЦ19-ГР94-1783/11/06.12.2019 г. са определени за орган по приходите, които да извършват установяване и събиране на местни данъци и ТБО със Заповед № СО15-РД-09-622/03.06.2015 г., Заповед № РД-15-5260/29.05.2015 г. на Кмет на СО, Заповед № СОА18-РД09-1394/05.12.2018 г. на Кмета на СО, като в тази връзка по делото са представени: Заповед № СОА18-РД09-1394/05.12.2018 г.; Заповед № СО15-РД-09-622/03.06.2015 г.; Заповед № РД-15-5260/29.05.2015 г.; Трудов договор № РД-15-351/23.01.2012 г., сключен между Кмета на СО и Д. Т. К.; Допълнително споразумение към трудов договор № СОА17-РД15-12362/07.12.2017 г.; Длъжностна характеристика за длъжността гл.специалист в отдел "ОП", дирекция "ОП" в СО; Заповед № РД-09-3917/21.10.2008 г. на Кмета на СО; Заповед № СО15-РД-09-622/03.06.2015 г. на Кмета на СО; Заповед № СО15-РД-09-1/05.01.2015 г. на Кмета на СО; Заповед № СОА15-РД-09-656/18.06.2015 г. на Кмета на СО; Заповед № РД-15-5260/29.05.2015 г. на Кмета на СО; Допълнително споразумение към Трудов договор № РД-15-5169/28.05.2015 г., сключено между Кмета на СО и Х. Ц. Д., ст.инспектор в отдел "МТД-Т. и С."; Длъжностна характеристика за длъжността

ст.инспектор в отдел "ОП", дирекция "ОП" в СО /л.28, л.84 от адм.дело № 2134/2020 г./.

Административното производство по чл.107, ал.3 ДОПК е образувано по инициатива на орган по приходите на 11.11.2019 г. с Нареджане рег.№ ДСЦ19-ГР94-1783/7/11.11.2019 г., издадено от Х. Д., ст.инспектор в отдел "ОП-С./Т.", дирекция "ОП" към направление "Финанси и здравеопазване" при СО за установяване на публични общински вземания за местни данъци и такси за недвижим имот - жилище, с административен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] придобит с Нотариален акт за собственост на недвижим имот № 128, том XXXII, дело № 8019/02.07.1998 г. за периода от 2014 г. до 2018 г. С писмо рег.№ ДСЦ19-ГР94-1783/8/11.11.2019 г. административният орган е уведомил жалбоподателката за образуваното производство за установяване на публични общински вземания за ДНИ и ТБО за имота. Същото е връчено на М. К. С. чрез нейната дъщеря М. Г. на 23.11.2019 г., съгласно представено по делото известие за доставяне /л.79, л.100 от адм.дело № 2134/2020 г./.

Приходният орган е изискал информация дали спрямо М. К. С. има или няма образувано, висящо или приключило ревизионно производство по ДОПК. С писмо вх.№ ДСЦ19-ГР94-1783/10/14.11.2019 г. дирекция "Ревизии и събиране на вземания" е представен отговор, че спрямо лицето няма висящо или приключило ревизионно производство /л.102 от адм.дело № 2134/2020 г./.

В хода на първоначалното производство, приключило с отменения АУЗД № ДСЦ19-ГР94-1783-1/26.07.2019 г., жалбоподателката е депозирала Заявление рег.№ ДСЦ19-ГР94-1783/27.06.2019 г. до Началник на "ОП-С./Т." за отписване на задължения за ДНИ и ТБО, поради погасяването им по давност до 27.06.2014 г. В тази връзка е образувана проверка, като е издаден Протокол за коригиране на задължения по декларация № 1255/26.07.2019 г., с който са погасени изтекли по давност задължения на жалбоподателката за 2013 г. До жалбоподателката е изпратено Съобщение изх.№ ДСЦ19-ГР94-1783/28.06.2019 г., с което същата е уведомена, че във връзка със заявлението следва да се яви в 14-дневен срок в отдел "ОП-С./Т.". Жалбоподателката е представила нотариален акт за собственост за недвижимия имот. След съвкупна преценка са събраните в хода на проведеното производство приходният орган е издал АУЗД № 2504/ДСЦ19-ГР94-1783/11/06.12.2019 г. С него на жалбоподателката са определени следните задължения за указания имот:

1. ДНИ за периода от 2014 г. до 2018 г. в общ размер 395.40 лв. и лихви за забава в общ размер 130.99 лв.
2. ТБО за периода от 2014 г. до 2018 г. в общ размер 337.40 лв. и лихви за забава в общ размер 113.23 лв.

В АУЗД е описан начинът на определяне конкретния размер на дължимите публични вземания за ДНИ и ТБО за всяка година. Цитирани са заповедите на Кмета на СО, според които недвижимият имот попада в границите на територията на Район "С./Т.", СО с организирано сметосъбиране и сметоизвозване. Описани са приложените ставки, съгласно промилите, определени от СОС за съответните години. Относно определения ТБО е установено, че жалбоподателката не е подавало декларации по чл.27 НОАМТЦУСО за проверяваните години. В производството служебно са събрани следните писмени доказателства: Декларация по чл.14 ЗМДТ вх.№ 27-3099/30.12.2009 г.; Нотариален акт за собственост на недвижим имот № 128, том XXXII, дело № 8019/02.07.1998 г.; Нареджане рег.№ ДСЦ19-ГР94-1783/7/11.11.2019

г.; Уведомление изх.№ ДСЦ19-ГР94-1783/7/11.11.2019 г.; Удостоверение № ДСЦ19-ГР94-1783/10/14.11.2019 г., че на жалбоподателката не е извършвана ревизия; Заявление за погасяване на задължения по давност вх.№ ДСЦ19-ГР94-1783/27.06.2019 г.; Съобщение № ДСЦ19-ГР94-1783/1/28.06.2019 г. и Заявление вх.№ ДСЦ19-ГР94-1783/2/01.07.2019 г.

АУЗД е връчен на М. К. С. с писмо на 16.12.2019 г., видно от приложената обратна разписка /л.123 от адм.дело № 2134/2020 г./. Срещу същия е депозирана жалба до Директора на дирекция "ОП" в СО. С Решение № СДФ20-РД28-23/20.01.2019 г. жалбата е оставена без уважение. Решението е връчено на жалбоподателя на 28.01.2020 г., видно от представено известие за доставяне /л.19 от адм.дело № 2134/2020 г./. Жалбата е депозирана до съда на 04.02.2020 г.

Към доказателствения материал по делото се приобщиха следните писмени доказателства, представени от ответника: с молба от 10.01.2023 г. - Решение № 702/19.12.2013 г. на СОС; Решение № 867/29.12.2014 г. на СОС за 2015 г.; Решение № 62/17.12.2015 г. на СОС за 2016 г.; Решение № 816/22.12.2016 г. на СОС за 2017 г. и Решение № 793/21.12.2017 г. на СОС за 2018 г. /л.11/; с молба от 31.05.2023 г. - доказателства за предоставяне на услугите по сметосъбиране, сметоизвозване, депониране на отпадъците и поддържането на чистотата на териториите /л.50/; с молба от 03.10.2023 г. - удостоверение за данъчна оценка на апартамент, собственост на А. А. Г. /л.102/.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Актът е издаден в производство по чл.107, ал.3 ДОПК и решаващ орган е Директорът на дирекция "ОП" в СО на основание чл.4, ал.5, предл.второ ЗМДТ. Жалбата е депозирана до Съда на 04.02.2020 г. лично от жалбоподателката и при наличие на правен интерес, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Предмет на оспорване и проверка от съда е АУЗД № 2504/ДСЦ19-ГР94-1783/11/06.12.2019 г., издаден по реда на чл.107, ал.3 ДОПК от ст.инспектор в отдел "ОП-С./Т.", дирекция "ОП" в СО.

Според чл.4, ал.1 ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК. Според ал.3 на същата правна норма в производствата по чл.4, ал.1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а съгласно ал.4 служителите по ал.3 се определят със заповед на кмета на общината. Според ал.5 ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община упражнява правомощията на териториален директор на НАП. Съгласно чл.9б ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните такси по този закон се извършват по реда на чл.4, ал.1-5 от закона. При обжалването на актовете за установяване на публични общински вземания като ДНИ и ТБО е приложим редът, предвиден в ДОПК.

Оспореният АУЗД е издаден от служител на общинската администрация – дирекция "ОП-С./Т.", който е разполагал с правата и е имал задълженията на орган по приходите съгласно чл.9б ЗМДТ и с оглед Заповед № СО15-РД-09-622/03.06.2015 г. и Заповед № СОА18-РД09-1394/05.12.2018 г. на Кмета на СО /л.28, л.84/, с която са оправомощени като органи по приходите лицата, заемащи длъжността "ст.инспектор"

в дирекция "ОП", каквато издателят на АУЗД заема съгласно представения трудов договор и допълнителни споразумения. Безспорно от доказателствата по делото се установява, че АУЗД № ДСЦ19-ГР94-1783-1/26.07.2019 г., отменен с Решение № СФ19-РД28-276/31.10.2019 г. на Директора на дирекция "ОП" в СО, е издаден от компетентен орган по приходите в отдел "ОП-Т./С." към дирекция "ОП" в СО – гл.специалист Д. Т. К., за което са представени Заповед № СОА18-РД09-1394/05.12.2018 г. на Кмета на СО и Допълнително споразумение към трудов договор № СОА17-РД15-12362/07.12.2017 г. между Кмета на СО и Д. Т. К..

Оспореният в настоящото съдебно производство 2504/ДСЦ19-ГР94-1783/11/06.12.2019 г. също е издаден от компетентен орган по приходите, а именно ст.инспектор Х. Д. в отдел "ОП-С.-Т.", за което са представени Заповед № СОА18-РД09-1394/05.12.2018 г. на Кмета на СО и Допълнително споразумение към трудов договор № РД15-5169/28.05.2015 г., сключено между Кмета на СО и Х. Ц. Д., съгласно което същата е преназначена на длъжност "ст.инспектор" в отдел "ОП-С.-Т.", дирекция "ОП" в СО.

Представени са и доказателства за компетентността на решаващия орган – Директор на дирекция "ОП" в СО – В. Х. В.: Заповед № СОА16-РД15-7452/29.07.2016 г. на Кмета на СО, съгласно която В. В. е назначен на длъжността Директор на дирекция "ОП" в СО, и Заповед № СОА16-РД15-7220/22.07.2016 г. на Кмет на СО /л.64/. Относно издателя на Решение № СФД20-РД28-23/20.01.2020 г. е представена Заповед № СОА20-РД15-16/03.01.2020 г. на Кмета на СО, съгласно която М. Г. М. е преназначен на длъжността Директор на дирекция "ОП" в СО, считано от 01.01.2020 г. /л.15/.

Следователно оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя, като съдържа правните и фактически основания за издаването му, като фактическите основания са посочени изключително конкретно, с излагане на съображения относно дължимите суми за ДНИ и ТБО за съответния период.

Съгласно чл.107, ал.1 ДОПК когато органът по приходите установява размера на дължимия данък или осигурителната вноска въз основа на подадена от задълженото лице декларация, задължението подлежи на внасяне в срока, предвиден в съответния закон, а съгласно ал.3 размерът на задължението се съобщава на задълженото лице и по негово искане, органът по приходите издава акт за установяване на задължението в 30-дневен срок от искането, като този акт може да се издаде и служебно при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл.103, както и когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия. От нормите на ДОПК следва, че АУЗД се издава в три случая: 1) при подаване на искане от задълженото лице, 2) при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл.103, регламентиращ действията след приемането на декларацията при установяване на несъответствия между съдържанието на подадената декларация и изискванията за попълването ѝ или несъответствия между данните в декларацията и данните, получени от органите по приходите от трети лица или администрации, 3) когато не е подадена декларация или задължението не е платено в

срок и не е извършена ревизия. Съдът намира, че в случая е налице третата хипотеза - задълженията не са платени в срок и на лицето не е извършена ревизия, тъй като в АУЗД за всяка една от отчетните години и за всяко едно от задълженията е посочен конкретният размер, който е дължим и невнесен от жалбоподателката в законоустановените срокове.

Жалбоподателката е собственик на процесния недвижим имот, за който е подадена Декларация по чл.14 ЗМДТ на 30.12.2009 г. и е открита данъчна партида от 04.01.2010 г. В тази връзка е образувано административното производство по реда на чл.107, ал.3, изр. трето, предл.трето ДОПК, в хода на което е безспорно установено, че жалбоподателката за проверявания период 2014 г. до 2018 г. не е заплащала дължимите ДНИ и ТБО за имота. В хода на административното производство органите по приходите са отписали задълженията за ДНИ и ТБО за 2013 г. поради погасяването им по давност. ВАС е дал указания за произнасяне по отправеното от жалбоподателката възражение за изтекла погасителна давност на задълженията за лихви за периодите от 2014 г. 2015 г. както за задълженията за ДНИ, така и за задълженията за ТБО за 2014 г. и 2015 г.

Съгласно чл.162, ал.2, т.1 и т.3 ДОПК публични са държавните и общинските вземания: за данъци, включително акцизи, както и мита, задължителни осигурителни вноски и други вноски за бюджета; за държавни и общински такси, установени по основание със закон. Ал.2, т.9 на същия нормативен текст предвижда, че лихвите за вземанията по т.1-8 същи са публични държавни и общински вземания. Разпоредбата на т.1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания предвижда неплатените в сроковете за доброволно плащане, неудържаните или удържани, но невнесени в срок данъци, такси, отчисления от печалби, вноски към бюджета и други държавни вземания от подобен характер да се събират със законната лихва.

По силата на чл.171, ал.1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5 годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Съобразно датата на издаване на АУЗД – 06.12.2019 г., не е изтекла 5-годишната погасителна давност за нито едно от задълженията за 2014 г. и 2015 г. ДНИ се заплаща през годината, за която се отнася (чл.28 ЗМДТ); а ТБО (чл.20 от Наредбата за определяне и администриране на местните такси и цени на услуги, предоставяни от СО), следователно давностният срок за задълженията от 2014 г. започва от 01.01.2015 г. и изтича на 31.12.2020 г., респ. давностният срок за задълженията от 2015 г. започва от 01.01.2016 г. и изтича на 31.12.2021 г., а АУЗД е издаден преди настъпването на която да е от тези дати и давността не е изтекла.

Съдът счита, че при издаване на оспорения административен акт правилно е приложен материалният закон в частта за установените задължения за ДНИ и ТБО и лихви за просрочие, предвид следното:

По отношение на ДНИ:

Разпоредбите на ЗМДТ определят кои имоти се облагат с данък. Съгласно чл.10, ал.1 ЗМДТ с ДНИ се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл.8, т.1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. А според чл.10, ал.3 ЗМДТ не се облагат с данък земеделските земи и горите, с изключение на застроените земи - за действително застроената

площ и прилежащия ѝ терен. Според ал.4 (нова - ДВ, бр. 61 от 2013 г., в сила от 01.01.2014 г.), не се облагат с данък недвижимите имоти с данъчна оценка до 1 680 лв. включително.

На основание чл.11, ал.1 ЗМДТ данъчно задължени са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. Разпоредбите на чл.28, ал.1 ЗМДТ и чл.11, ал.1 от Наредбата за определяне размера на местните данъци на Столична община определят, че дължимият данък се заплаща на две равни вноски в следните срокове: до 30 юни и до 30 октомври на годината, за която е дължим, а в чл.28, ал.2 ЗМДТ и чл.11, ал.2 от Наредбата е посочено, че по отношение на предплатилите до 30 април за цялата година се прави отстъпка в размер 5 на сто. Безспорно от доказателствения материал по делото се установява, че жалбоподателката в настоящето производство се явява данъчно задължено лице, съобразно притежавания от нея недвижим имот и като такова тя следва да заплати задълженията за ДНИ.

Съгласно чл.19, ал.1 ЗМДТ данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл.10, ал.1 към 1-ви януари на годината, за която се дължи, и се съобщава на лицата до 1-ви март на същата година, като в чл.20, ал.1 ЗМДТ е указано, че данъчната оценка на недвижимите имоти се определя от служител в общинската администрация, съгласно Приложение № 2 от ЗМДТ в зависимост от вида на имота, местонахождението, площта, конструкцията и оцветяването и се съобщава на данъчно задължените лица.

Начислените суми за ДНИ, съгласно чл.22 ЗМДТ и чл.15 от Наредбата за определяне размера на местните данъци, приета от Столичния общински съвет са на база 1,875 промила върху данъчната оценка на недвижимия имот за 2014 г., 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г. Данъчните оценки на недвижимите имоти на граждани и предприятия се определят съгласно Приложение № 2 от ЗМДТ. Видно е от разпоредбата на чл.4 от Норми за определяне на данъчна оценка, че данъчната оценка на недвижими имоти, на сгради или части от тях се определя въз основа на базисната данъчна стойност за един квадратен метър, корекционни коефициенти и площта по посочена в разпоредбата формула:

$ДО = БС \times Км \times Ки \times Кх \times Кв \times Ко \times ПЛ$, където БС – базисна данъчна стойност на 1 кв.м в левове; Км – коефициент за местоположение; Ки – коефициент за инфраструктура; Кх – коефициент за индивидуални характеристики; Кв – коефициент за височина; Ко – коефициент за оцветяване; ПЛ – площта на сградата или части от нея

Да 2014 г. – 2018 г. за жилище = $БС \times Км \times Ки \times Кх \times Кв \times Ко \times ПЛ = 14.0 \times 63.2 \times 1.06 \times 0.98 \times 1.00 \times 0.75 \times 61.18 = 42\ 174.30$ лв. Или

За 2014 г. ДНИ = $42\ 174.30 \times 1.875 / 1000 = 79.08$ лв.;

За 2015 г. ДНИ = $42\ 174.30 \times 1.875 / 1000 = 79.08$ лв.;

За 2016 г. ДНИ = $42\ 174.30 \times 1.875 / 1000 = 79.08$ лв.;

За 2017 г. ДНИ = $42\ 174.30 \times 1.875 / 1000 = 79.08$ лв.;

За 2018 г. ДНИ = $42\ 174.30 \times 1.875 / 1000 = 79.08$ лв.

Съдът допусна изслушване на съдебно-счетоводна експертиза, която бе заличена поради пасивно процесуално поведение на жалбоподателката, изразяващо се в неизпълнение на указанията на Съда за внасяне на определения депозит. Съдът въз основа на събраните по делото доказателства, включително и от представеното от ответника становище счита, че законосъобразно е определен дължимият ДНИ за периода от 2014 г. до 2018 г. Видно от представеното Удостоверение изх.№ ДСЦ19-ГР94-1738/36/28.09.2023 г., изискано във връзка с отправеното от жалбоподателката възражение, данъчната оценка на апартамента на М. К. С. е в размер на 42 174.30 лв., формирана е както следва: $BS = 14.0 \times KM = 63.2 \times KI = 1.06 \times KX = 0.98 \times KB = 1.0 \times KO = 0.75 \times PL = 61.18$. Данъчната оценка на апартамента на А. Г. /внук на жалбоподателката/ е в размер на 36 515.70 лв., формирана е както следва: $BS = 14.0 \times KM = 63.2 \times KI = 1.06 \times KX = 0.9 \times KB = 1.0 \times KO = 0.75 \times PL = 57.68$ лв. Уточнено е, че има разлика в коефициентите, която се дължи на разликата в етажа, на който е разположен обектът. Апартаментът на М. С. се намира на 4-ти етаж, а апартаментът на А. Г. се намира на 6-ти етаж, който е и последен. Разликата в коефициент ПЛ се дължи на разликата в декларираната квадратура на апартамента и прилежащите към тях мазета. Апартаментът на М. С. е с РЗП:

59.56 кв.м, мазе 5.4 кв.м, а апартаментът на А. Г. е с РЗП: 56.48 кв.м, мазе: 4.00 кв.м /л.103/.

При така установеното Съдът намира за правилни изчисленията на органите по приходите относно дължимия от жалбоподателката ДНИ за данъчен период от 2014 г. до 2018 г.

Следователно жалбата в тази част е неоснователна следва да бъде отхвърлена.

По отношение на ТБО:

Правилата за определяне на ТБО се съдържат в Раздел I "Такса за битови отпадъци" от Глава Трета "Местни такси" от ЗМДТ. Според тези правила ТБО се заплаща за услугите по а) събирането битовите отпадъци и извозването им, б) обезвреждането на битовите отпадъци в депа или други съоръжения, в) поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места /чл.62, изр. първо ЗМДТ в ред. ДВ, бр.153/1998 г./ и се определя в левове /чл.67, ал.1 ЗМДТ/, в годишен размер за всяко населено място, с решение на общинския съвет въз основа на одобрена план-сметка за всяка от изброените дейности /чл.66, ал.1 ЗМДТ/. План-сметката включва необходимите разходи за: осигуряване на съдове за съхраняване на битовите отпадъци (контейнери, кофи и други); събиране на битовите отпадъци и транспортирането им до депата или други инсталации и съоръжения за обезвреждането им; проучване, проектиране, изграждане, поддържане, експлоатация, закриване и мониторинг на депата за битови отпадъци или други инсталации или съоръжения за обезвреждане, рециклиране и оползотворяване на битови отпадъци, вкл. отчисленията по Закона за управление на отпадъците; почистване на уличните платна, площадите, алеите, парковете и другите територии от населените места, предназначени за обществено ползване /чл.66, ал.1 ЗМДТ/.

Съгласно чл.11, ал.1 ЗМДТ данъчно задължени лица са собствениците на облагаемите с данък недвижими имоти. Съгласно чл.64 вр. чл.11, ал.1 ЗМДТ ТБО се заплаща от данъчно задължените лица - собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. Тези разпоредби и с оглед представения нотариален акт за собственост, по недвусмислен начин определят именно оспорващия като данъчно задължено лице за процесния имот, защото именно той се явява негов собственик. Разпоредбата на чл.11, ал.3 ЗМДТ допуска единствено при учредено право на ползване и при концесия, данъчно задължени лица да са ползвателят, съответно концесионерът на имота.

Количеството на битови отпадъци, събирани и извозвани от определен недвижим имот, могат да бъдат определени по смисъла на чл.67, ал.1 ЗМДТ само когато за тази цел имотът е снабден със съдове за събиране и съхраняване, предназначени единствено за генерираните в него отпадъци. Реалното количество на битовите отпадъци в този случай ще бъде равно на броя на съдовете, умножено с честотата на сметоизвозването. Когато, обаче в съответния район са разположени съдове за събиране и съхраняване на битови отпадъци от неопределен брой имоти в тяхната близост, количеството на битови отпадъци от един имот в този случай не може да бъде определено и за всички имоти в района ТБО се определя по правилата на чл.67, ал.2 ЗМДТ, а в случая и по правилата на Наредбата за определяне и администриране на местните такси и цени на услуги, предоставяни от СО. Процесният случай е именно такъв. Данните по делото сочат, че имотът не е бил снабден със самостоятелен съд за събиране и съхраняване на генерираните при ежедневната експлоатация битови отпадъци, поради което дължимата ежегодна ТБО за тях правилно е определена с оспорения акт по правилата на чл.67, ал.2 ЗМДТ.

ТБО не се събира при наличие на основанията по чл.71 ЗМДТ - когато не се предоставят услугите по сметосъбиране и сметоизвозване и поддържане чистотата на териториите за обществено ползване, а също и за обезвреждане на битовите отпадъци и поддържане на депа за битови отпадъци и други съоръжения за обезвреждане на битови отпадъци - когато няма такива. В случая тези обстоятелства не са налице. От представените по делото заповеди, с които Кметът на общината е определял през процесните години границите на районите, в които е било извършвано организирано сметосъбиране и сметоизвозване, се вижда, че няма имоти, попадащи извън тези граници и няма имоти, които да не са били обслужвани от

фирмите по сметосъбиране и сметоизвозване. Всички компоненти на услугата, за която се заплаща спорната такса, се извършват в района, където се намира недвижимия имот на жалбоподателя.

Нещо повече – по делото ответникът е представил многобройни писмени доказателства, установяващи и реалното предоставяне на услугите. Така в приложението по делото се намират множество педантично съставяни констативни протоколи, актове за установяване извършените и подлежащи на заплащане работи, както и фактури, в които са описани извършените дейности по събиране и извозване на битови отпадъци, тяхното депониране на определените за целта места, както и почистването на териториите за обществено ползване. Същите са съставяни въз основа на сключените договори между Столична община и съответните концесионери. Тези неоспорени от жалбоподателката документи, доказват тезата на административния орган за предоставяне на спорните услуги, при това в договорената с възложителя периодичност и честота. С оглед на установеното, няма основание от жалбоподателката да не бъде събирана ТБО. Наред с това жалбоподателката не е подавала декларации по чл.27 НОАМТЦУСО за периода.

Правилно и в съответствие със закона административният орган е базирал облагането върху данъчната оценка на посочения недвижим имот, представляваща сбор от съответните му идеални части от данъчните оценки на всеки един обект, описан подробно в АУЗД. Б. размери на ТБО според решенията на СОС за отделните години и за всяка услуга поотделно законосъобразно са приложени от органа по приходите. Следователно жалбата и в тази част е неоснователна.

Съдът счита за неоснователни възраженията на жалбоподателката, че не става ясно по какъв начин са определени задълженията за ДНИ и ТБО. По делото и с оглед събраните доказателства, се установи, че процедурата по установяване на дължимите суми е протекла законосъобразно по реда на ДОПК и ЗМДТ. Предпоставките за възникване на задължението за внасяне на ДНИ в бюджета са регламентирани в чл.11 ЗМДТ. Първата е лицето да е собственик на конкретен недвижим имот, ползвател или концесионер.

Издаденият АУЗД е мотивиран, обосновава, в същия е посочена данъчната основа, въз основа, на която са определени задълженията. Видно от оспорения административен акт е, че недвижимия имот е идентифициран правилно, неговата квадратура е установена, с оглед представения нотариален акт за собственост и събраните по служебен ред доказателства от административния орган, предвид което е определена и данъчната му оценка. Задълженията са определени ясно и конкретно за съответния данъчен период.

Неоснователно е възражението на оспорващата за допуснати процесуални нарушения при издаването на оспорения административен акт, поради неизпращане на уведомление за размера на дължимите ТБО. За възникването на задължението за ТБО не е предвидено изискване за издаване на нарочен акт на администрацията. В разпоредбата на чл.69, ал.2 ЗМДТ е предвидено, че общината уведомява задължените лица за ТБО за дължимите от тях такси за съответния период и за сроковете за плащане. Това съобщение не е индивидуален административен акт, а съобщаването размера на дължимата такса не е предпоставка за възникване на задължението, нито за издаване на индивидуален административен акт по чл.107, ал.3 ДОПК. Съобщението по чл.69, ал.2 ЗМДТ, респ. по чл.107, ал.3, изр.1 ДОПК има уведомителен характер и цели да улесни задължените лица и администрацията при заплащането, съответно при събирането на публичното задължение. Не е допуснато нарушение, обуславящо незаконосъобразност на оспорения АУЗД /в тази насока Решение по адм. дело № 7468/2012 г. и Решение по адм. дело № 14721/2011 г. на ВАС/.

Неоснователно е и възражението, че при издаване на оспорения АУЗД административният орган не е спазил изискването на чл.62, предл.последно ЗМДТ, като не е определил дължимата ТБО по реда на чл.66 за всяка услуга поотделно. Безпротиворечиво се установява, че дължимата сума за всяка година от процесния период е изчислена по реда на чл.66 ЗМДТ, като е изчислена стойността на всяка една услуга. Поради което не е налице посочения от

жалбоподателката порок.

Жалбоподателката не представи доказателства задълженията да са били заплатени към датата на издаване на оспорения административен акт, отделно същата препяства изслушването на съдебно-счетоводна експертиза, която Съдът заличи поради неактивното ѝ процесуално поведение. Горното мотивира Съда да приеме, че задължението за данък недвижими имоти и такса за битови отпадъци за имот с партиден № 7224Н85492, деклариран с декларация вх.№ 27-3099/30.12.2009 г. са законосъобразно определени в АУЗД, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли. В случая размерът на главницата, без начислените лихви, е 732.80 лв. По силата на чл.160, ал.7, изр.второ ДОПК решението на административния съд по дела, по които се обжалват установени с ревизионния акт публични вземания общо в размер до 750 лв., в които не се включват начислените лихви за забава, когато ревизионният акт е издаден на физически лица, е окончателно.

Предвид изхода на спора основателно се явява и следва да бъде уважено искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, определено въз основа на общия материален интерес по делото – 977.02 лв. /главница в общ размер 732.80 лв. и лихви в общ размер 244.22 лв./ и съобразно нормата на чл.161, ал.1 ДОПК вр. чл.8, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на 400 лв., които се възлагат в тежест на оспорващата страна.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1, предложение последно и чл.161, ал.1, изречение трето от ДОПК, Съдът

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Г.-Д. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], срещу Акт за установяване на задължения по декларация № 2504/ДСЦ19-ГР94-1783/11/06.12.2019 г., издаден от орган по приходите в отдел "Общински приходи-С./Т." на дирекция "Общински приходи" при Столичната община, потвърден с Решение № СФД20-РД28-23/20.01.2020 г. на Директора на дирекция "Общински приходи" към направление "Финанси и стопанска дейност" при Столичната община, относно установените ѝ за периода от 2014 г. до 2018 г. задължения за Данък върху недвижимите имоти в размер на 395.40 лв., ведно с лихви от 130.99 лв., и за Такса битови отпадъци в размер на 337.40 лв. и лихви от 113.23 лв., всичките за недвижим имот, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес].

ОСЪЖДА М. А. Г.-Д. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], да заплати в полза на Столичната община юрисконсултско възнаграждение в размер 400 лв. /четирисотин лева/.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: